

Er varmforsyningen mindre end 12 år gammel, divideres i stedet med 2,0. Der kan dog maksimalt opnås fritagelse for en andel af det samlede brændselsforbrug svarende til andelen af på den ene side energindholdet i den i perioden fremstillede elektricitet divideret med 0,4 og på den anden side det totale energindhold i de i perioden indfyrede brændsler.»

En varmevirkningsgrad på 200 pct.(2,0) sikrer, at værker, hvor varmforsyningen er forholdsvis ny – hvor afskrivningerne på anlægsinvesteringerne er store i forhold til varmeprisen – kan fordele brændslerne svarende til at hele kraftvarmefordelen tilfalder varmesiden i de første 12 år siden værket etablering. I praksis er de fleste kontrakter netop indrettet således, at kraftvarmefordelen tilfalder varmesiden i de første 10-12 år, hvor de store anlægsinvesteringer ellers gør varmen relativt dyr.

Når varmforsyningen er eller bliver mere end 12 år gammel benyttes i stedet en varmevirkningsgrad på 119 pct. (1,19). Denne varmevirkningsgrad svarer til en lighed af kraftvarmefordelen sådan som det på dette tidspunkt er praksis i de fleste kontrakter.

Fastsættelsen af en varmevirkningsgrad på 200 pct. er sket ud fra en vurdering af, hvad der oprindeligt har været lovgivers intention og den virkning lovgiver oprindeligt forventede loven ville have.

I en lang årrække og også i 1982 har Energistyrelsen som tommelfingerregel til brug for planlægning af energipolitikken og fordeling af brændselsforbruget til henholdsvis varme og elektricitet i energistatistik anvendt en marginal varmevirkningsgrad på 200 pct. De 200 pct. er således også anvendt i forslaget om indførelse af CO₂-kvoter for elværkerne.

Varmevirkningsgraden på 119 pct. svarer til at halvdelen af kraftvarmefordelen ikke belastede elprisen under forudsætning af, at man havde beregnet brændselsforbruget i et varmeværk ud fra en varmevirkningsgrad på 85 pct., hvilket er det typiske i kontrakter indgået mellem kraftvarmeværker og varmforsyning, hvor der hidtil har været anvendt omkostningskalkulerede elektricitetspriser.

Endelig er der foreslået en værnsregel, der sikrer, at kun reelle kraftvarmeproducenter kan anvende disse afgiftsregler og få glæde af den lempeligere beskatning af den kombinerede produktion af elektricitet og varme. Værnsreglen er formuleret ved hjælp af en elvirkningsgrad på 40 pct.(0,4).

Af hensyn til værker, der ikke havde en godkendt kontrakt den 1. juli 1998, men som har fået en godkendt kontrakt senest ved denne lovs foreslåede ikrafttrædelse den 1. juli 1999 og som på dette tids-

punkt afsatte mindre end 25 pct. af den producerede elektricitet til ikke-omkostningsbestemte priser, foreslås der ligeledes at være mulighed for at anvende den kontrakt, der var gældende 1. juli 1999, da denne kontrakt faktisk vil være baseret på omkostningsbestemte priser:

»2) *For kraftvarmeværker omfattet af 3. pkt., der ikke havde en godkendt kontrakt den 1. juli 1998, men har en godkendt kontrakt 1. juli 1999, og som den 1. juli 1999 afsatte mindre end 25 pct. af kraftvarmeværkets produktion af elektricitet til indenlandsk anvendelse til ikke-omkostningsbestemte priser, finder kontrakten af 1. juli 1999 anvendelse. Det er dog en forudsætning at kraftvarmefordelen deles efter højst 12 år.»*

Bestemmelsen her sigter på Rønneværket, der ikke på nuværende tidspunkt har en godkendt kontrakt, men som rent faktisk kunne afsætte den væsentligste del af elproduktionen til omkostningsbestemte priser. Forudsætningen om, at kraftvarmefordelen deles efter højst 12 år svarer til de forudsætninger, der typisk gælder i kontrakterne.

Endelig foreslås det, at der som et fleksibelt alternativ til de skematiske regler for værker uden en godkendt kontrakt, kan anvendes et referenceværk til opgørelsen af den del af de afgiftspligtige varer, der er indregnet i elektricitetsprisen. Kan der således findes et eksisterende værk med en godkendt kontrakt, der i det væsentlige svarer til det konkrete værk, kan principperne i dette værks kontrakt lægges til grund ved opgørelsen:

»3) *Kraftvarmeværker omfattet af 3. pkt. kan i stedet for efter nr. 1 opgøre den del af de afgiftspligtige varer, der anses for indregnet i elektricitetsprisen, på grundlag af principperne i en af Elprisudvalget godkendt kontrakt fra et tilsvarende eksisterende kraftvarmeværk (et referenceværk). Ved valg af referenceværk skal tilstræbes størst mulig overensstemmelse mellem værkernes virkningsgrader, alder, udbygningstakten for varmforsyningen og de kontraktmæssige forhold vedrørende elektricitets- og varmefremstillingen. Valg af referenceværk skal godkendes af de statslige told- og skattemyndigheder.»*

Lovforslaget indebærer alene en sikring af, at de gældende regler fortsat kan finde anvendelse. Forslaget har derfor ikke provenumæssige konsekvenser.